

Чи може з другою, другу кохає,
Її чорноброву уже забува?
Як би то дали ся орлині крила —
За синім би морем милого знайшла;
Живого-б любила, другу-б задушила,
А до неживого у яму-б лягла!
Не так серце любить, щоб з ким поділити ся,
Не так воно хоче, як Бог нам дає:
Воно жить не хоче, не хоче журить ся.
»Журись«! каже думка, жалю завдає.
О Боже мій милий! Така Твоя воля,
Таке її щастє, така її доля!

Вона все ходить, з уст її пари.
Широкий Діпир не гомонить;
Розбивши, вігер, чорні хмари,
Ліг біля моря відпочить;
А з неба місяць так і сяє;
І над водою, і над гаєм —
Кругом, як в усі, все мовчить..
Аж гульк — з Дніпра повиринали
Малі діти сьміючись.
»Ходімо грить ся«! — закричали:
»Зійшло вже сонце!« (Голі скрізь,
З осоки коси, бо дівчата).

»Чи всі ви тут?« кличе мати:
»Ходім шукати вечеряти.

Пограємось, погуляймо,
Та пісеньку заспіваймо!
»Ух! ух!

Соломяний дух, дух !
Мене мати породила,
Нехрещену положила.
Місяченьку!
Наш голубоньку!
Ходи до нас вечеряти:
У нас козак в очереті,
В очереті, в осоці,
Срібний перстень на руці;
Молоденький, чорнобровий, —